

[Kirkeministeren.]

Madam Mangors kagebog: Man tager. Det ærede medlem har „taget“ to tal, som i og for sig intet har med hinanden at gøre, og sagt: se, hvor beløbet er svulmet op under administrationens langsomme behandling. Det ærede medlem siger: se, hvor sagen er trukket i langdrag, men fortier, at sagen i ikke mindre end henved 8 år har hvilet, ikke i ministeriet, men i det ærede medlems skønne hjemegn i Vendsyssel. Det ærede medlem bedes undskylde mig, at jeg ved at sammenholde hans tale med sagens data og sagens fakta kom til at tænke på en lille tildragelse, som for mere end 100 år siden fandt sted i Sydsjælland. Stiftets biskop, den høj-ærværdige gamle Jacob Peter Mynster, var kommet på visitats til Aversi præstegård, og han skrev herom i sin visitatsbog — jeg tillader mig at citere —:

„Da jeg ankom til præstegården, blev jeg modtaget af den gamle sognepræst, mag. Kofoed, som meddelte mig, at han ikke agtede at prædike ved visitatsgudstjenesten i morgen, dette skulle hans søn, der var hans personelle kapellan, gøre, thi, sagde den gamle præst „vi gamle skulle ikke prostituere os“. Dette overlod han da til sønnen.“

(Kort bemærkning).

Heilesen: Overfor den højtærede kirkeministers tilbagevisning af den sag, der her er tale om, må jeg fastholde, at min fremstilling er rigtig, idet menighedsrådet er min kilde. Og når den højtærede kirkeminister forsøger et forsvar for sine embedsmænd, er det ganske forståeligt, at han gør det. Tiden tillader mig ikke at gå i enkeltheder i denne sag. Når ministeren siger, at det er et helt andet forslag, der er tale om i dag, end der var i 1942, må jeg henvise til, at jeg i mit indlæg sagde „stort set“. Dette ord udelader ministeren; jeg skal ikke nægte, at der kan være afvigelser mellem forslagene. Jeg fastholder også stadigvæk, at man fra ministeriets side overfor menighedsrådet har presset f. eks. varmeanlægget frem, idet man har sagt, at hvis man ikke medtog varmeanlægget, kunne sagen ikke gå igennem ministeriet og få anerkendelse. Herom vil jeg igen henvise til min fremstilling ved disse forhandlinger med daværende kirkeminister Sønderup, der lod menighedsrådet vide i embedsmændenes påhør, at det var de herrer, der var bygherrer, og ikke embedsmændene. Denne udtalelse understreger tydeligt den fremgangsmåde, der

har været vist overfor menighedsrådet i Alstrup.

Jeg må altså fastholde min fremstilling af den sag, jeg har rejst her, og jeg kan yderligere sige i anledning af, at den højtærede kirkeminister henviser til, at arkitekten døde i 1943, og så har man ikke hørt til sagen, at arkitekten døde ikke før 1948.

Kirkeministeren (Carl Hermansen): Jeg tillader mig at bemærke, at jeg ikke har sagt, at arkitekten døde i 1943, derom har jeg ikke udtalt mig.

Når det ærede medlem siger, at han har sine oplysninger fra menighedsrådet, er jeg ikke i tvivl om, at det er tilfældet, men jeg vil deroverfor understrege, at jeg har mine oplysninger fra sagens akter, og at det ærede medlem ikke har kunnet bestride nogen af de data eller nogen af de tal, som jeg nævnte i min tale.

Undervisningsministeren (Hvidberg): Det ærede medlem hr. Kryger har omtalt et spørgsmål om oprettelse af et gymnasium i Køge, idet han gerne så, at der kunne komme gang i overvejelserne om dette spørgsmål, og håbede på, at jeg ville se med velvilje på denne sag. Jeg må imidlertid hertil sige, at der ikke for undervisningsministeriet er forelagt nogen sag om oprettelse af et gymnasium, hverken et kommunalt eller et statsligt gymnasium, i Køge. Hverken byråd eller forældrekreds har henvendt sig til ministeriet om spørgsmålet, og jeg kan derfor egentlig heller ikke udtale mig om, hvorvidt der er gang i overvejelserne.

Med hensyn til selve sagen, et gymnasium i Køge, vil jeg gerne sige, at jeg naturligvis udmærket kunne unde Køge et gymnasium, det kunne jeg godt; men jeg må på forhånd stille mig noget tvivlende overfor, om det virkelig skulle være helt rigtigt på nærværende tidspunkt at bygge et gymnasium i Køge, hvorfra der jo ikke er så langt til de nærmeste gymnasier, Roskilde og Haslev, idet et gymnasium, baseret på Køge selv og nærmeste opland, formentlig kun ville få et forholdsvis lille elevantal. Der er jo unægtelig andre steder i landet, hvor der er langt større trang til oprettelse af gymnasier. Gymnasieproblemet — eller man kan godt sige gymnasienøden — er jo f. eks. visse steder i Jylland ganske anderledes tyngende, og jeg mener, man må tage disse problemer op i den rigtige orden, d. v. s. at de steder, hvor behovet og vanskelighederne er størst, må komme først.